

ΕΤΟΣ Ε'.
ΑΡΙΘ. 50.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1872.

Τιμὴ ἑτησία, Ἀθηνῶν λ. 50
" " Ἐπαρχιῶν " 60

ΔΕΝ ΕΛΗΣΜΟΝΗΣΕ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ.

ΑΛΗΘΗΣ ΚΥΡΙΑ.

Πρὸ μικροῦ, ὅτε τεσσαράκοντα ἐκ τῶν παιδιῶν τὰ ὁποῖα ἀνῆκον εἰς τὴν τῶν ὀρφανοτροφείων τῆς Νέας Ὑόρκης ἐν Ἀμερικῇ, ἡτοιμάζοντο νὰ μετακομισθῶσιν εἰς μακρὸν τι μέρος. ἐν τούτων παρετηρήθη, ὅτι ἐδίπλωνε μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὸ ὑπένδυμα τοῦ πῆλου τοῦ, τὸ ὁποῖον πρότερον εἶχεν ἐξελώσει καὶ τὸ ὁποῖον ἔνεκα τῆς πολυκαιρίας καὶ χρήσεως ἦτο πεπαλαιωμένον.

— Καὶ τί θὰ κάμῃς μ' αὐτὸ τὸ λερωμένον τσίτι, Ἰωάννη; ἐφώναξεν εἰς τῶν παρευρισκομένων εἰς τὸ παιδίον.

— Ἀπατᾶσαι, κύριε, — εἶπεν ὁ Ἰωάννης, — δὲν εἶναι λερωμένον—εἶναι τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔχω πρὸς ἐνθύμῃν τῆς ἀποθανούσης μητρός μου—εἶναι μέρος τοῦ φορέματός της, τὸ ὁποῖον ἀπέκοψα, ὅταν αὐτὴ ἀπέθνησκεν εἰς τὸ ὑπερῶν.

Ταῦτα εἰπὼν ἔθηκε τὸ τσίτινον ἐκεῖνο κομμάτιον ἐντὸς τοῦ κόλπου τοῦ, παρὰ τὴν καρδίαν τοῦ, ἔπειτα δὲ καλύψας τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ ὀλολυγμούς.

Τὸ μικρὸν τοῦτο ἀνέκδοτον ἄς διδάξῃ ὅλους τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας καὶ ἀκόμη τοὺς γονεῖς αὐτῶν, οἵτινες πιθανὸν νὰ ἀναγνώσωσιν αὐτὸ, νὰ μὴ φέρονται καὶ ὁμιλῶσι μὲ κακὸν τρόπον πρὸς τὰ πτωχὰ καὶ κακοσυνδεδυμένα παιδιά, διότι πιθανὸν ὁ πατήρ ἢ ἡ μήτηρ των, ἢ καὶ οἱ δύο ὁμοῦ νὰ ᾔναι εἰς τὸν τάφον.—Πτωχὰ παιδιά! δὲν ἔχουν ἄλλο τι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον εἰμὴ τὰς δύο τῶν χειρῶν, ὅπως ἐξοικονομήσωσι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Ὅμιλεῖτε, λοιπὸν, πρὸς αὐτὰ μὲ καλὸν τρόπον καὶ περιποιεῖσθε αὐτὰ. τίς ἤξεύρει ἂν καὶ σεῖς ποτε περιέλθητε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν!

Συνέβη ποτε νὰ περιπατῶ ἡμέραν τινὰ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πλατείας ὁδοὺς τῆς πόλεως συλλογίζόμενος περὶ τινος ὑποθέσεως, τὴν ὁποίαν εἶχον νὰ ἐκτελέσω τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὑπὸ τὰς σκέψεις ἐκείνας εὐρισκόμενον, νεῆκς τις λαμπροσυνδεδυμένη μὲ ἐπροσέπρασεν ἐνῷ δὲ ἐθεώρουν τὴν ὡραίαν καὶ πολυτελεῖ ἐνδυμασίαν της, «ἀρὰ γε, —εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, — προσέχει εἰς τὴν καρδίαν της κατὰ τὸ ἥμισυ παρ' ὅτι φροντίζει διὰ τὸ σῶμά της ;»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐρθάσαμεν ἀπέναντι ἐξωθύρας, διὰ τῆς ὁποίας γέρων τις ὠθῶν ἀμαξάκι φορτωμένον ἄρτους προσεπάθει νὰ ἔμβῃ καὶ δὲν ἠδύνατο, διότι ἡ θύρα ἦτο βαρεῖα καὶ αὐτὸς ἀδύνατος.

Ἡ θεὰ τοῦτου ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῆς νέας, ἥτις πλησιάσασα πρὸς τὸν γέροντα, «Πρόσμενε—εἶπε,—καὶ ἐγὼ θ' ἀνοίξω τὴν θύραν καὶ κρατήσῃ αὐτὴν ἕως οὗ εἰσέλθῃς,» ὕπερ καὶ ἔπραξε δεχθεῖσα τὰς εὐχαριστήσεις τοῦ γέροντος μετὰ μειδιάματος.

Ἡ κυρία αὕτη εἶναι ἀξία ὡραίων ἐνδυμάτων,—εἶπον καὶ ἐγὼ πάλιν κατ' ἐμαυτὸν,—διότι εἰς τὸ ζῆθός της ὑπάρχει ὡραία καρδιά.»

Τί λέγετε σεῖς ὡραῖαι νεάνιδες, αἱ ὁποῖαι περιπατεῖτε ἐπὶ ὑψηλοπτερόνων ὑποδυμάτων καὶ σαρώνετε τὰς ὁδοὺς μὲ τὰ μεταξωτά σας, θὰ ἐκάμνετε ἀρὰ γε τὸ αὐτὸ ἐάν ποτε συνέβαινε νὰ ἴδῃτε πτωχὸν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν; Ἐάν τὸ κάμντε ἔχετε τῷ ὄντι ὡραίαν καρδίαν καὶ εἰσθε ἀληθεῖς κυρίαι!

ΤΑ ΑΝΔΡΕΙΑ ΒΕΛΓΟΠΟΥΛΑ.

Εἰς τὸ Βέλγιον ὑπάρχει συνήθεια νὰ δίδονται δημοσία βραβεῖα κατὰ πᾶν ἔτος εἰς ἐκείνους, οἵτινες διεκρίθησαν διὰ πράξεις ἡρώϊσμου καὶ ἀφοσιώσεως.

Τὸ παρελθὸν φθινόπωρον εἰς τὰς Βρυξέλλας διὰ